

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 381/2026
02.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Милекића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр.710/24 од 25.08.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 327/25 од 26.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.04.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Милекића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр.710/24 од 25.08.2025. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 327/25 од 26.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К.бр.710/24 од 25.08.2025. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од десет месеци. О мери безбедности и трошковима кривичног поступка је одлучено на начин ближе описан у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 327/25 од 26.12.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу К.бр.710/24 од 25.08.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Срђан Милекић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да укине другостепену пресуду и списе предмета врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати и то на потврди о уласку у стан и друге просторије ПУ Крагујевац од 28.06.2024. године, записнику о претресању стана и других просторија ПС Крагујевац од 28.06.2024. године, потврди о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац број 35355/04 од 28.06.2024. године, службеној белешци о извршеној интервенцији ПУ Крагујевац, ПИ за дежурство и интервенције и обезбеђење од 28.06.2024. године, криминалистичко-форензичкој документацији ПУ Крагујевац број Кту број 201-762/24 од 28.06.2024. године и записнику о физичко-хемијском вештачењу НКЦФ-РЦКФ у Нишу број 234-3-2521/2024 од 25.07.2024. године. Свој став бранилац образлаже наводима да су наведени докази морали бити издвојени као незаконити, сходно одредби члана 407. ЗКП, јер је записник о претресању стана и других просторија, из ког су произашли сви остали докази, незаконит, из разлога што је као сведок претреса наведени записник потписао ББ, лице које према налазу и мишљењу вештака болује од душевне болести деменције Алцхајмеровог типа. Бранилац је истакао да наведену болест карактерише компромитација могућности опажања, схватања и разумевања предметних радњи и репродукције сећања, а које симптоме је сведок имао у тренутку претресања стана и самим тим, том приликом није могао да пре потписивања записника стави приговоре и оспори веродостојност предметног записника о претресању стана у смислу члана 156. став 7. ЗКП, па се наведени записник не може сматрати исправом којом се доказује веродостојност његове садржине на основу одредбе члана 138. став 2. ЗКП.

Из списка предмета произилази да је ПУ Крагујевац дана 28.06.2024. године на основу члана 158. став 2. ЗКП сачинила потврду о уласку у стан и друге просторије, којом је потврђено да је овлашћено службено лице ВВ истог дана у 15:00 часова, у присуству сведока ГГ ушао у стан и друге просторије АА, уз добијену сагласност држаоца стана и других просторија, а у самом записнику наведено да је том приликом вршено претресање. Наведену потврду су потписали овлашћено службено лице ВВ и држалац стана АА, који није имао примедбе на сачињавање исте.

Истог дана ПУ за град Крагујевац је сачинила записник о претресању стана и других просторија у улици ..., које претресање је предузео полицијски службеник ДД. Претресање је сачињено без наредбе суда, на основу члана 158. став 1. ЗКП, уз претходну сагласност држаоца стана АА, који није захтевао присуство адвоката, а претресању су присуствовали пунолетни грађани ГГ и ББ. У самом записнику је констатовано који предмети су пронађени том приликом, а присутна лица нису имала

примедбе на поступање полицијских службеника. Записник су потписали овлашћено службено лице, држалац стана, пунолетни сведоци и записничар.

Одредбом члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП је прописано да јавни тужилац или овлашћена службена лица полиције могу изузетно без наредбе суда ући у стан и друге просторије и без присуства сведока предузети претресање стана и других просторија или лица која се ту затекну, уз сагласност држаоца стана и других просторија. Ставом 3. истог члана је прописано да ако је након уласка у стан и друге просторије предузето претресање, о уласку у просторије и извршеном претресању без наредбе суда и присуства сведока, биће сачињен записник у коме ће се назначити разлог уласка и претресања.

По оцени Врховног суда, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости из разлога што је предметна потврда о уласку у стан у свему сачињена у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и то тако што су полицијски службеници за улазак у стан добили сагласност држаоца стана АА, те им није била потребна наредба суда, сходно члану 158. став 1. ЗКП. Такође, полицијски службеници су поступили у складу да одредбом члана 158. став 3. ЗКП, тако што су након уласка у стан сачинили записник о претресању стана, коју је потписао власник и држалац АА и који није имао никакве примедбе на сачињавање истог и који није тражио да претресању присуствује бранилац.

Дакле, како из записника о претресању стана и других просторија очигледно произилази да је претресање извршено на основу члана 158. став 1. ЗКП, уз сагласност окривљеног као држаоца стана, чињеница да је претресању стана и других просторија окривљеног АА присуствовао између осталог и сведок ББ, чији се кредибилитет доводи у питање, није од значаја за оцену законитости самог записника, имајући у виду да присуство сведока није ни било нужно сходно одредби члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, те се супротно наводима захтева, предметни записник може сматрати исправом којом се доказује веродостојност његове садржине, сходно члану 138. став 2. ЗКП.

Имајући наведено у виду, да записник о претресању стана и других просторија представља законит доказ, Врховни суд је оценио као неосноване наводе браниоца окривљеног да су остали докази и то потврда о привремено одузетим предметима ПУ Крагујевац број 35355/04 од 28.06.2024. године, службена белешка о извршеној интервенцији ПУ Крагујевац, ПИ за дежурство и интервенције и обезбеђење од 28.06.2024. године, криминалистичко-форензичка документација ПУ Крагујевац број Кту број 201-762/24 од 28.06.2024. године и записник о физичко-хемијском вештачењу НКЦФ-РЦКФ у Нишу број 234-3-2521/2024 од 25.07.2024. године такође незаконити докази, с обзиром да бранилац окривљеног није ни оспоравао законитост истих у смислу њихове садржине, већ из разлога што су произашли из доказа који је по оцени браниоца незаконит(тзв. “плодови отровног дрвета”).

Имајући све наведено у виду, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости у погледу повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић